

CONCOURS GÉNÉRAL DES LYCÉES

—

SESSION 2021

—

VERSION ET COMPOSITION EN LANGUE HÉBRAÏQUE

(Classes de terminale voie générale et toutes séries technologiques)

Durée : 5 heures

—

L'usage du dictionnaire bilingue est autorisé

Consignes aux candidats

- Ne pas utiliser d'encre claire
- N'utiliser ni colle, ni agrafe
- Numéroter chaque page en bas à droite (numéro de page / nombre total de pages)
- Sur chaque copie, renseigner l'en-tête + l'identification du concours :

Concours / Examen : CGL

Epreuve : 101

Matière : HEBR

Session : 2021

TEXTE

N.B. Les noms propres figurent en gras dans le texte (et en italiques dans le segment à traduire).

[ביום שבו אלה חזרה נפלה גיגית רותחת על העיר. גל חום פרץ לרחובות ושוטט בין הבתים, נושא עננים של אבק מדברי צהוב ומורח אותו על המרפסות. בן רגע התכסתה העיר התחתית באוויר רטוב, דומם ולא נושב, מעט אנשים מהלכים בו כמו אמודאים על קרקעית ים, צעד מדוד ואחריו עוד אחד זהיר, נאבקים בסלי הקניות, מכחכים בגרונם ויורקים גושים של חול, נשימתם חרוכה. תוך זמן קצר הפך רחוב הגליל למרקקה.

יום קודם, כשרק החל החום הכבד להדוף את החורף, אמרה רוחמה לורדינה, "אלוהים השתגע לגמרי, שולח לנו חמסינים מהמדבר בחודש ינואר."
"מזמן אמרתי שאין אלוהים," אמרה ורדינה בביטול, "אולי פעם היה יום אחד נפל ומת, עליו השלום."

רוחמה המשיכה למלא את המקרר של ורדינה בקופסאות עמוסות תבשילים, שאריות מאירוע ההסעדה האחרון, ואמרה, "יש אלוהים, הוא רק קצת משוגע ורע. פעם הוא קפץ לבקר והמציא בשבילנו את הלחם, ומאז הוא יושב כמו בתיאטרון ומתגלגל מצחוק, לפעמים זורק איזו קללה או צרה כמו שזורקים בוטנים על קופים, מסתכל איך אנחנו מסתובבים עם הבוטנים שלו וצוחק עד הגג."

ורדינה הניחה את רגליה הכואבות על קצה הספה. "בזמן האחרון נהיית לי פילוסופית," אמרה, "אולי תכתבי בעיתון, חבל שאת מתבזבזת במטבח."
"את צוחקת עלי?" שאלה רוחמה.

"בטח צוחקת," ענתה ורדינה, "איך את יודעת שהאלוהים שלך המציא לנו את הלחם וברח? דיברת אותו? יש לך רומנים אותו? עוד פעם את מכשפה," וצחקה וצחקה.

שלומי עמד בצד, מושיט לרוחמה את הקופסאות ובידו השניה אווז בדלת המקרר, שומר שלא תיסגר על אצבעותיה, עוקב אחר תנועותיה העצבניות ומתפלל שלא יריבו עוד פעם, שלא יתחילו לצעוק אחת על השנייה ואז ישתקו יומיים ואז יתרככו ויענו לתחנוניו. בכל פעם שפורצת ביניהן מהומה ורדינה מתבצרת בעלבונה ומסרבת לסגור הזמנות, ורוחמה מסתגרת בכעסה ומסרבת לבשל. אחר כך הן מתרצות ומשלימות. רוחמה רוכנת ומחבקת את ורדינה, שכבר מתקשה לקום מהכורסה, ואומרת, "תדעי לך שרק בשביל שלומי אני מוכנה לסלוח לך, הילד שלך שווה את הפרצוף שלך."
רוחמה חיכתה שצחוקה של ורדינה ידעך ואמרה, "אני לא צריכה לדבר עם אלוהים בשביל לדעת, מספיק שאני מריחה את הלחם שיוצא מהתנור, מיד אני יודעת שזאת המתנה היחידה שהוא נתן לנו לפני שהתחיל לשחק משחקים."

"באמת?" תהתה **ורדינה** כשהיא מעווה את פיה בלעג, "ומי בדיוק המציא את בני האדם? הלחם המציא אותם? ומי המציא את אלוהים? אולי סבתא שלי בקבר המציאה אותו, אולי בכלל את המצאת אותו, מכשפה."

שלומי הרפה מדלת המקרר ואמר, "עוד פעם אתן מתחילות לריב, אין לי כח יותר," ודלת המקרר נטרקה על אצבעותיה של **רוחמה**. היא צרחה, הוא פתח מיד את הדלת, היא נשפה על אצבעותיה ואמרה **לורדינה**, "תראי מה קרה בגללך, **ורדינה** צעקה, "בגללי?" **ורוחמה** צעקה "כן, בגללך, רק נזקים את עושה לי, **ורדינה** צעקה, "תגידי תודה על כל מה שעשיתי בשבילך, בגללי נהיית עשירה, **ורדינה** אמרה, "גם את נהיית עשירה, יושבת פה כל היום ורק מדברת בטלפון ולוקחת כסף."
ורדינה התחילה לדמוע. "את כל השאריות שלך את דוחפת לי, "ייללה, "בגללך אני כל הזמן אוכלת, כבר נהיית ממוטה¹, בקושי לשירותים אני יכולה לקום ואת עוד מתלוננת שאני רק מדברת בטלפון?"

רוחמה נעצה בה מבט חד. "תעשי דיאטה", אמרה בשקט, "ותפסיקי כבר להאשים אותי שהשמנת כמו הר, "ולקחה את הסל והלכה משם בכעס.
ורדינה ניגבה קצת מדמעותיה ואמרה **לשלומי**, "אל תדאג, חביבי, זה בגלל החום שנפל עלינו באמצע החורף ועשה לנו שלולית במוח, מחר יהיה רגוע ונשכח, אולי אפילו ירד גשם."

אבל למחרת, ביום שאַלה חזרה, לא ירד גשם. החום רק החמיר וענני האובך הוסיפו להלבין את ראשי ההולכים ושבים. **רוחמה** הגיפה היטב את כל התריסים. אפלה ירדה על הבית אך הוא עדיין להט מחום. "לא איכפת לי מהחום הזה," אמרה **לשלומי**, "אני לא מבטלת את התור לרופא שיבדוק אותך." **שלומי** התמתח על כסאו ליד שולחן המטבח ואמר, "העיקר שלא אצטרך ללכת לבית הספר החרא הזה עם המורה הסתומה," **ורוחמה** אמרה **לחיליק**, "אולי גם אתה תישאר בבית היום, הכי טוב שתיקח מטפחת מהמגירה ותנשום דרכה, מה שחסר לי עכשיו זה שהריאות שלך יתמלאו בחול."
חיליק סיים לכפתר את חולצת בית הספר הירוקה ואמר, "אני לא מפסיד בית ספר ולא רוצה לנשום עם מטפחת, אני כבר בריא לגמרי, תפסיקי לדאוג לי," **ורוחמה** אמרה, "איזה מין בקשה טפשית זאת להפסיק לדאוג, זה כמו שתבקש ממני להפסיק לנשום, מה יקרה אם תפסיד בית ספר יום אחד?"
וחיליק אמר, "היום מגישים את העבודה על הַבְּדוּאִים² במדינת **ישראל**, אני חייב ללכת," **ורוחמה** אמרה, "בסדר, רק שלא תופתע אם תהיה היחיד בכיתה, בטח גם המורה תישאר בבית, יש דברים יותר חשובים מהבְּדוּאִים במדינת **ישראל**," ויצאה אל המסדרון.

שמי זרחין, עד שיום אחד, הוצאת כתר, 2011, עמ' 211-213

¹ ממוטה (genre disparu d'éléphants gigantesques). Ici : obèse au sens figuré
² בְּדוּאִים Bédouins

QUESTIONS

1. Commentaire en **hébreu** :

נתחו את הטקסט **בעברית**. בניתוח התייחסו לנקודות הבאות: האירוניה, יחסן של ורדינה ורוחמה לאלוהים, ההבדלים באופיין של ורדינה ורוחמה.

2. Traduisez en **français** :

תרגמו ל**צרפתית** את הקטע המסומן החל מן המילה "ביום" ועד למילה "הגג".